

тж си. Той считалъ за бесполезны всички по-нататъшны прѣговоры по религіозны работы. Той каралъ пріятели-тѣ си, Електоръ-тѣ и други, да оставятъ веднага Аугсбургъ. Лутеръ горѣщо желаялъ миръ и тишинж; но, да жьртвува за това нѣщо истинж-тж, нему не было възможно. Заплашванія не го беспокоили. Въ единъ отъ най-мрачны-тѣ часове прѣзъ засѣдаваніе-то на Діетж-тж, той писалъ на Канцлеръ Брука: “Като надничахъ на послѣдъкъ отъ прозорець-тѣ, видѣхъ двѣ чудны нѣща: едно-то бѣше прѣкрасный-тѣ небесенъ сводъ, съ звѣзды-тѣ, неподпрѣнъ на никакъвъ стълпъ, но пакъ твърдо закрѣпенъ; а друго-то — голѣми гжсти облаци висящи надъ главы-тѣ ни, но безъ да ся опирахъ нѣкъдѣ на земи, или да ся съдържахъ въ нѣкакъвъ сждъ; и, слѣдъ като ны поздравихъ съ навьсено-то си лице, и заминъхъ, настанъ свѣтла-та джга, която, макаръ слаба тънька *арка*, ся виждаше да подпира много-то водж надъ неіж.”

Онзи който посрѣдъ тогавашны-тѣ смущенія не былъ убѣденъ въ силж-тж на вѣрж-тж, Лутеръ бы го уподобилъ на одного, който търси стълпове да подпре небеса-та за да не паднжтъ, и който трепери като не може да гы намѣри. Той былъ готовъ, както былъ писалъ